

Někdy z podzim jsem byl na víkendovém setkání spolužáků z průmyslovky. Původně jsem zamýšlel, že tam budu od pátečního večera a v sobotu večer se vrátím do farnosti. Protože to však bylo ještě nějakých dvacet kilometrů za Prahou směrem k Litoměřicím, uvážil jsem, že je to dálka a když by člověk odjel někdy večer a nad

ránem by se vrátil do farnosti, tak jsem se rozhodl, že si za sebe seženu náhradu a neděli strávím s nimi. Padl mezi spolužáky návrh, že bychom setkání zakončili v neděli výstupem na Říp. Když jsem ještě před setkáním navrhl, že bych na Řípu v rotundě sv. Jiří odsloužil mši svatou, reakce spolužáků mě překvapila jejich nadšením. Musím však podotknout, že jak se říká „do kostela“ nikdo z nich běžně nechodí a na mši možná mnozí ani být ještě nemuseli. O to větší překvapení a zároveň i jakýsi úděs, když jsem takhle po sobotním posezení končícím kolem druhé v noci sedl k nedělnímu Božímu slovu. Říkal jsem si, že je třeba se předem připravit, ale znáte to... Text byl pro pány starosty, ředitele a živnostníky víc, jak drsný, posuďte sami: „Nuže tedy, vy boháči; plačte a naříkejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnijí a vaše šatstvo rozežírají moli. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si (majetek) i v (tyto) poslední dny. Ale mzda, o kterou jste ošidili sekače, kteří vám požali pole, (ta mzda) křičí a křik vašich ženců pronikl k sluchu Pána zástupů“ (Jak 5,1-4). **No posuďte sami, takový text bylo třeba přede mší mým kamarádům dobře okomentovat, aby ze mše po druhém čtení hned neutekli, Říp, Neříp.**

No a dnes je to vlastně stejné. „Běda vám boháči...běda vám, kdo jste nasyceni...běda vám, kdo se nyní smějete...běda vám, když vás budou lidé chválit...“ (Lk 6,24-26). **Jak to pochopit, aby z toho člověk neměl těžké myšlenky?**

Víme, že Pán Ježíš nebyl žádný škarohlíd. Víme, že na svatbě v Káni galilejské dal lidem vína až dost. Víme, že měl rád návštěvy a rád přijímal pohoštění. Víme ale také, že neříkal: „Tak si tady žijte, jak chcete, klídek, pohodička, a pak vás nějak zachráním“.

Jak pochopit: „blahoslavení chudí...blahoslavení, kdo nyní hladovíte...blahoslavení, kdo nyní pláčete...blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět...kvůli Synu člověka?“ Je to jednoduché: pokud si člověk založí svůj život na jistotách tohoto světa, na tom, co si získá svými rukama a svým důvtipem, přijde jednou doba, kdy o všechno přijde a jeho život se zhroutí. Pokud někdo vkládá veškeré své naděje do kohokoliv na tomto světě, nebo do čehokoliv, bude dříve či později zklamán a jeho naděje se zhroutí. Prorok Jeremiáš to říká přímo: „Prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka“ (Jer

17,5nn). Pokud však člověk v dostatku či nedostatku svěří sám sebe do rukou Boha, aniž by upadl do jakési lenivé pasivity, udělá dobře. Ne nadarmo se říká: „Člověče přičiň se a Bůh ti pomůže.“ Sv. Ignác učil: „Modli se, jako by všechno záleželo jen na Bohu, ale přičiňuj se, jako by záleželo jen na tobě, zda budeš spasen.“

Vkládat svou důvěru jen do svých rukou nebo do lidí je blbost vedoucí i k fatálním koncům naprosté beznaděje, že nic nakonec nemá smysl. Myslet si, že Bůh všechno za mě udělá je také stejnou blbostí ale z druhé strany. Je to lenost a vede to k zanedbané rodině, práci a vztahům. Vložit veškerou naději do Boha s tím, že věřím, že vede mé ruce, myšlenky a pomůže mému osobnímu rozhodnutí konat dobro, vede i přes nepřízeň k pokračování v cestě i po dost neschůdných cestách. V tom spočívá i dnešní Ježíšovo vyjádření.